

билъ мавъръ отъ Мала Азия, но не се знае, християнинъ или мохамеданинъ е билъ — навърно отъ анадолскитъ араби, бедуинитъ. Баща му билъ лозаръ и бакалинъ, но нѣмалъ голѣмо състояние. За него Яворовъ, между другото, разказва: „Всѣки Великдень баща ми тръгне по своитъ братя на гости. Всичкитъ братя се накачватъ въ една кола. Колата пълна съ бѣклици и шишета, биволитъ накачени съ гевреци, предъ колата вървятъ кеманета (цигулки). Вдигнатъ махлитъ на главата си.“

Първоначално образование П. К. Яворовъ получилъ въ родния си градъ, а следъ това се училъ въ Пловдивската гимназия, която недовършилъ, понеже нѣмалъ срѣдства. Въ гимназията Яворовъ дружилъ съ една компания другари, които се отличавали съ своята сплотеностъ и задушевностъ, съ духъ на другарство и безгрижна веселостъ. Всички почти били бедни момчета, та се принуждавали да живѣятъ по 3—4 души въ една стая. Събирали се често заедно и заглушавали улицата отъ пѣсни, грѣмки смѣхове, свирене на окарини и цигулки. Яворовъ обаче билъ свѣнливъ и се губѣлъ между тая весела и безгрижна младежъ. Никой отъ компанията не подозиралъ тогава, че това скромно момче, облѣчено бедно, съ мургаво лице, съ голѣмъ островръхъ носъ, съ дебели бърни и съ черна като смола коса, ще стане сетне такъвъ голѣмъ поетъ.

Яворовъ напустналъ гимназията още отъ V класъ и станалъ телеграфистъ въ провинцията. Най-дълго служилъ въ Анхиало. Той не обичалъ да дружи много, отъ другаритъ си по служба избѣгвалъ и живѣлъ усамотено. Свободното си време прекарвалъ въ четене и въ мечтания край морския брѣгъ. Студенъ зименъ день; силна буря върлува въ морето. Голѣми вълни се издигатъ като планини — Яворовъ стои по цѣли часове край морето и се любува на морскитъ картини.